

V DEVINGERS

door

Alida
van Reyn

Toen Nora Snarrow dien avond een aanvang maakte heur weelderig blond haar te gaan borstelen, zag zij in den spiegel van de toilettafel de vingers van den man, die onder haar bed verscholen lag.

Ofschoon de breede kant der spreij de hand grootendeels bedekte, kon zij zien, dat de vingers breed en stomp waren, de vingers van een man.

In den beginne was zij zóó ontsteld, dat zij meende, dat zij had staan droomen. Doch toen zij weder in den spiegel keek beving haar een kille huivering. De borstel viel kletterend uit haar hand op den grond.

't Was geen droom, maar ontzettende werkelijkheid. De hand onder het bed had slechts twee vingers; de andere waren tot de knokkels toe geamputeerd.

Op het geluid van den vallenden borstel had de hand zich dieper in de schaduw der kanten spreij teruggetrokken. Niet het minste gerucht klonk door het vertrek; de verborgen man hield waarschijnlijk den adem in.

Wat ook het doel van dien man mocht zijn, hetzij diefstal of moord — er was een doodelijke ernst in deze absolute stilte.

Dan drong een straal van hoop tot Nora's ontdaan brein door. Zij had zich alleen maar onopvallend naar de deur te begeven, deze voorzichtig te openen en in de gang weg te vluchten.

Zij raapte haar borstel op en begon een

bekend liedje te neurien om den indringer te toonen, dat zij zich niet van zijn aanwezigheid bewust was.

Ongemerkt bewoog zij zich in de richting der deur en legde haar hand op den deurknop, dien zij langzaam omdraaide.

Tot haar ontzetting bemerkte zij, dat de deur aan den buitenkant gesloten was.

Onderdrukt gegichel aan 't einde der gang bereikte hare ooren en het vreeselijke van de situatie drong tot haar door.

Het was haar bekend, dat de jongere leden van „Halton House,” waar zij voor de eerste maal logeerde, meestal een grap met de nieuwe gast uithaalden.

Zij begreep, dat zij haar deur hadden afgesloten en dat deze anders vrijwel onschuldige grap haar thans in de macht van dien schurk stelde!

Wanneer zij om hulp riep, zou zij verloren zijn. Die dikke stompe vingers zouden zich onherroepelijk om haar tengeren hals klemmen.

Zij verafschuwde die leelijke, breede vingers met een plotseligen, vlam-menden haat, die heftig in haar opborrelde. Die diepe hevige haat gaf Norma een ongekenden moed.

Zonder eene trilling in haar stem neuriede zij de bekende melodie en borstelde met zorg haar dik, blond haar. Daarna sliep zij in een peignoir, trok de gordijnen voor het breede raam open, zoodat de maan haar zilveren stralen in de kamer goot.

Zij knipte het licht uit en nam een kleinen handdoek van de waschtafel. Dezen doopte zij in 't water, wrong hem uit en en bond dezen losjes om haar hoofd, alsof zij hoofdpijn had en stapte in bed.

Er moest ruim een half uur verlopen zijn, voordat de man onder het bed zijn tijd gekomen achtte.

Zijn handen kwamen onder de kanten der spreij te voorschijn, daarmee volgde zijn hoofd. Hij was juist van plan omhoog te kijken, toen de natte handdoek bliksemsnel om zijn nek werd gegooid en den kreet dien hij wilde uiten, smoorde.

Met de kracht van een waanzinnige trok zij den strop dichter en dichter aan totdat het hoofd van den man machteloos neerzonk...

Toen de jonge grappenmaaksters van „Halton House” met veel misbaar den volgenden morgen de deur van haar slaapkamer openwierpen, vonden zij Nora met woeste trekken op haar mooi gelaat, nog steeds worstelend een dooden man.

AL ZON